

Єгипетська жінка буржуазної класи.

... Ми стоїмо напередодні розкріпачення жінки Сходу...

... В галузі жіночої праці спостерігається строгий класовий поділ, хоча й на роботі по фабриках, майстернях єгипетська жінка не працює...

Єгипетська жінка робітничої класи.

Ми нині стоїмо напередодні розріпачення жінки Сходу від багатого вікового рабства...

За прикладом європейських сестер, вона поволенки, але твердо стає на шлях боротьби за свої права, і недалеко уже той час, коли її малолітні сини перестануть з висока дивитися на своїх матерів та сестер.

Принаймні, до цього часу маленький хлопчик в мусульманській родині в усьому користується більшими правами і значінням, ніж його мати і тільки через те, що він майбутній чоловік.

ком перебуває в руках чоловіків. Навіть хатньої жіночої прислуги немає, її замінюють підлітки – араби, чи берберини, в Верхнього Єгипту.

Багата-ж класа випикує гречанок в островів Архипелаге.

Взагалі в галузі жіночої праці ми спостерігаємо строгий класовий поділ. Сказане вище стосується до жінок робітництва, міських мешканців.

Буржуазна жінка сита, товста, роздована, що вважається у них за взір краси, живе за рахунок чоловіка, причому головне її піклування в тому, щоб впадатися чоловікові.

Картинка з побуту

Єгипетська жінка буржуазної класи.

... Ми стоїмо напередодні роз-
кріпачення жінки Сходу...

... В галузі жіночої праці спостерігається строгий класовий поділ, хоча й на роботі по фабриках, майстернях єгипетська жінка не працює...

Єгипетська жінка робітничої класи.

Ми нині стоїмо напередодні розріпачення жінки Сходу від многовікового рабства...

За прикладом європейських сестер, вона поволенки, але твердо стає на шлях боротьби за свої права, і недалеко й уже той час, коли її малолітні сини перестануть з висока дивитися на своїх матерів та сестер.

Принаймні, до цього часу маленький хлопчик в мусульманській родині в усьому користується більшими правами і значінням, ніж його мати і тільки через те, що він майбутній чоловік.

Скоро зникне і відійде в забуття і зовнішня відмінна ознака східної жінки, — це її традиційний чорний одяг та чадра, що закриває обличчя щільною завісою, — не тільки фізично, але й як символ безособовості.

Нарешті зникне і жіноча частина будинку — в стінах якого проходить все її життя

З того часу, як європейська жінка — лікар, учителька — дістала доступ в гарем — цей „свята святих“ мусульманського будинку, єгиптянка, хоч і рідко, але виривається на волю вчиться і поволі втягується до різних процесів громадського життя.

Є вже серед них жінки педагоги, літератори, що дістали освіту в Європі, немає ще зовсім жінки робітниці, бо це зв'язано з виходом із зачарованого жіночого кола.

Тим то є жінки танцюристки, музики на весіллі, плакальниці на похороні, але в жадній майстерні чи фабриці, де по інших країнах здавна працює жінка, ми тут жінок не зустрічаємо.

Проходячи низки майстерень, де за східним звичаєм, робота відбувається на очах у кожного, ми в численних пральнях, крамницях, ятках не побачимо працюючих жінок, те-ж самісіньке спостерігається і у виготовленні білизни, одягу килимів — праця, що з успіхом могла-б виконуватися жінками, ціл-

ком перебуває в руках чоловіків. Навіть хатньої жіночої прислуги немає, її заміняють підлітки — араби, чи берберини, в Верхнього Єгипту.

Багата-ж класа випишує гречанок в островів Архипелаге.

Взагалі в галузі жіночої праці ми спостерігаємо строгий класовий поділ. Сказане вище стосується до жінок робітництва, міських мешканців.

Буржуазна жінка сита, товста, роздована, що вважається у них за взір краси, живе за рахунок чоловіка, при головне її піклування в тому, щоб впадатися чоловікові.

Розфарбована та гарно зодягнена вона, вона все-таки виходячи на вулицю одягає також ту самісіньку чорну одягу і закриває обличчя.

Єдиною жінкою, що бере участь в загальній праці, є жінка селянка — фелашка.

Крім хатньої роботи, до речі сказати дуже нескладної, бо живуть вони надто примітивно, вона допомагає в роботі в полі, доглядає за худобою, одвозить продукти на базар.

І вона зовнішньо не відрізняється від міських жінок, і в неї підведені очі, розфарбоване обличчя, а часто й руки, її шия, вуха, руки і ноги в прикрасах, і вся вона загорнута в халат, що волочиться по землі, але її рухи вільніші, бо її дух менш заціпенілий. І гадається, що в той день, коли їй буде дана цілковита змога здійснити свої громадянські права, вона легше, ніж інші, дасть собі раду з цим.

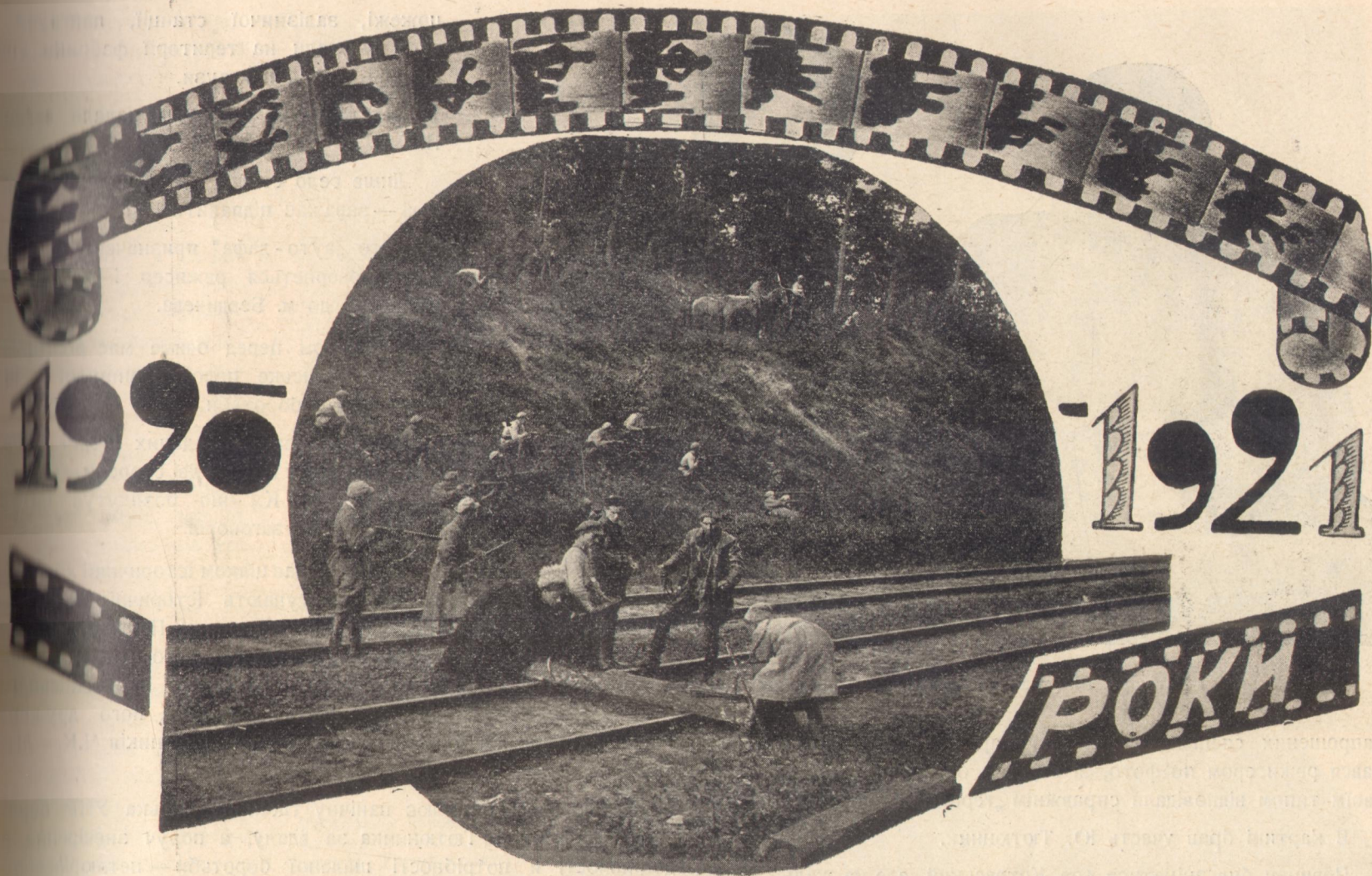
Її темнота і фанатизм є наслідком сутності будь-якого культурного впливу на неї.

Взятий нині курс на сільську освіту, кооперацію безсумнівно швидко буде мати вплив на фелашку, і виведе її на широкі шляхи соціального прогресу.

Картинка з побуту

Сім'я міського робітника

Банда Орлика готується до нападу на радянський потяг—кладуть шпали на рельси.

З такою назвою вийде у травні місяці величезний новий фільм, що має боротьбу „ЧК“ з петлюрівщиною.

До цього часу ця сторінка історії залишилася не висвітленою нашим

„Пільсудський“ купив Петлюру“.

П. К. П.—великий двох-серійний фільм, за сценарієм т.т. Я. Ліфшица і Стабового.

Режисер

РОКИ

Банда Орлика готується до нападу на радянський потяг — кладуть шпали на рельси.

З такою назвою вийде у травні місяці величезний новий фільм, що малює боротьбу „ЧК“ з петлюрівщиною.

До цього часу ця сторінка історії залишилася не висвітленою нашим екраном, і лише тепер в цій картині мусять розгорнутись низка напружених, цікавих подій.

Назва фільму має за основу історичний факт.

П. К. П. — такий напис був на польсько-петлюрівських вагонах (Польська колея панетнова), а селянська думка дуже вдало перефразувала ці літери.

„Пільсудський“ купив Петлюру“.

П. К. П. — великий двох-серійний фільм, за сценарієм т.т. Я. Ліфшица і Стабового.

Режисер
А. Ф. Лундін.

Декорації
фото-оформлено художником С. М. Зарицьким.

Знімали різні оператори: Веріго-Даровський, Дробін, німецький оператор Гольдц Гутима і пом. оператора Куліш, так, що фотографія фільму — це їх колективна праця.

Було заснято штат Одеської кіно-фабрики, а також багато акторів,

Отаман Шешель переправився з бандою через кордон з польського терену на радянський берег.

Пільсудський і Петлюра. Пільсудський заштриховує два повіти на радянській території.

запрошених спеціально для цієї картини. Весь типаж підбирався режисером по фото, зі строгим бажанням, щоб учасники своїм типом відповідали справжнім „героям“ епохи П. К. П.

В картині брав участь Ю. Тютюнник.

Повинен був зніматися тов. Котовський, але на жаль смерть не дала можливості цьому славетному учасникові боротьби самолично взяти участь у роботі над фільмом.

В ролі Петлюри — артист Н. В. Кучинський. Пільсудський — арт. М. Л. Ляров. Ковалевський — І. Н. Капралов, Галя Домбровська — Ужвій — акторка Одеської Укрдерждрами.

пожежі, залізничної станції, пакгаузи села будували на території фабрики спеціальне село й пакгаузи.

Велетенським полум'ям палали вагони П. К. П. ...

Лише село стоїть і досі, чекаючи своєї долі — заважає підпалити сніг.

Його „ауто-дафе“ призначено на день, коли повернеться режисер і актори мандрівки до м. Бердичева.

Незабаром перед очима мас розгорнеться велетенське полотно минулої і такої свіжої боротьби.

В П.К.П. немає вигаданих інтриг окремих „героїв“ є маси, є дві сторони — петлюрівщина... Ч. К., що розплутує нитки петлюрівських заговорів.

Сценарій має цілком історичний характер. Яскраво виступають історичні постаті: Пільсудський, Тютюнник, Петлюра, начальник польського генерального штабу, поручник Ковалевський, „комісар“ партизанського війська жовтоблаkitників, його дружина

Галя Домбровська й цілий ряд активних робітників Ч.К. — Лівінов, Кривець, Галік, Баварін і т. ін.

Перша серія охоплює панічну тіканину війська УНР боротьбу Петлюри й Тютюнника за вдалу, а поруч зневірених доцільності й потрібності шаленої боротьби — петлюрівських салдат, що починають відчувати органічну ненависть до своїх „вождів“.

... Вартові розмовляють.

Тютюнник планує: як нам бодай хоч утекти, а Петлюра міністри — гвалт, — ще охота панувати...

Пільсудський і Петлюра. Пільсудський заштриховує два повіти на радянській території.

запрошених спеціально для цієї картини. Весь типаж підбирався режисером по фото, зі строгим бажанням, щоб учасники своїм типом відповідали справжнім „героям“ епохи П. К. П.

В картині брав участь Ю. Тютюнник.

Повинен був зніматися тов. Котовський, але на жаль смерть не дала можливості цьому славетному учасникові боротьби самотично взяти участь у роботі над фільмом.

В ролі Петлюри — артист Н. В. Кучинський. Пільсудський — арт. М. Л. Ляров. Ковалевський — І. Н. Капралов, Галя Домбровська — Ужвій — акторка Одеської Укрдерждрами.

Почали знімати фільма на прикінці липня 1925 року.

Сцени арештів, висліджування Петлюрівських шпигунів зазнімались у м. Києві, куди спеціально виїздила експедиція з кіно-фабрики в серпні 1925 року.

Батальні сцени боїв „полтавців“ з петлюровцями було заснято в м. Бердичеві.

Передбачається зробити ще експедиції в м. Житомир, Винницю і Київ для дальших зйомок.

Таким чином робота провадилась в місцях, де колись лежав шлях петлюрівщини і Чеки. Фабриці не доводилось сидіти лише на своїй території, багато попрацювала вона і в „павільйонових“ зйомках.

Було збудовано напр. середину Софійського собору. Щоб зробити зйомки сцени

Яскраво виступають історичні постаті: Пільсудський, Тютюнник, Петлюра, начальник польського генерального штабу, поручик Ковалевський, „комісар“ партизанського війська жовтоблаkitників, його дружина.

Галя Домбровська й цілий ряд активних робітників Ч.К.—Дідов, Кривець, Галік, Баварін і т. ин.

Перша серія охоплює панічну тіканину війська УНР боротьбу Петлюри й Тютюнника за вдалу, а поруч зневірених доцільності й потрібності шаленої боротьби — петлюрівських салдат, що починають відчувати органічну ненависть до своїх „вождів“.

... Вартові розмовляють.

Тютюнник планує: як нам бодай хоч утекти, а Петлюра міністри—гвалт,—ще охота панувати....

До будинку власника цукрового заводу, де засідає уряд У.Н.Р. під'їхали два верхових—Тютюнник з джуром

„Байдуже, як прикрутять тікатимуть і без плану“...

Розбиті міністри під охороною польського панства надсилають на Україну своїх шпигунів.

В Києві в Софійському соборі накреслюються „величні“ плани Всеукраїнського центрального повстанського комітету.

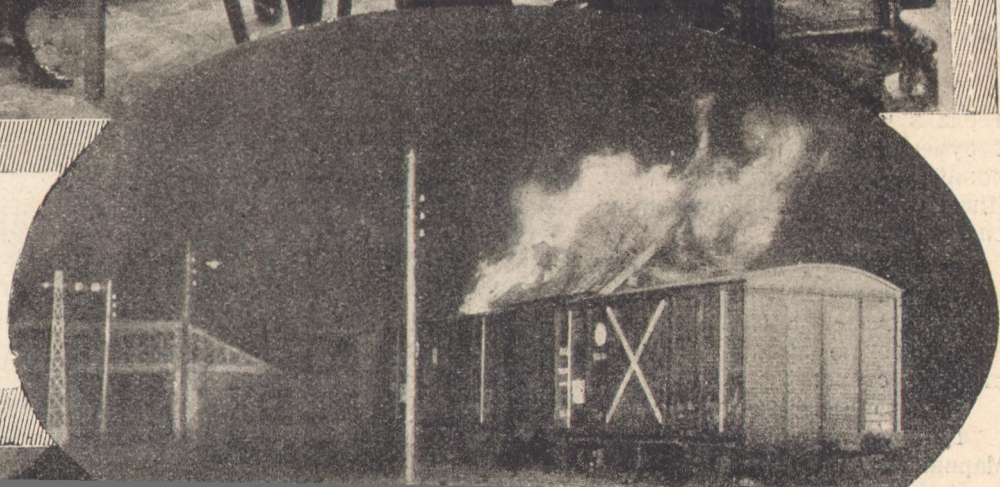
Чипілко, Наконечний, Данчевський, Махиня, Грудницький — ідеологи української реакції ще мріють про самостійну „неньку“.

Чорні сили бандитизму розгортають за їх керуванням свою підлу працю.

Плавають села в крові й насильствах, підводить голову куркульня. Але „державний“ переворот на Україні завдяки роботі ЧК закінчується,

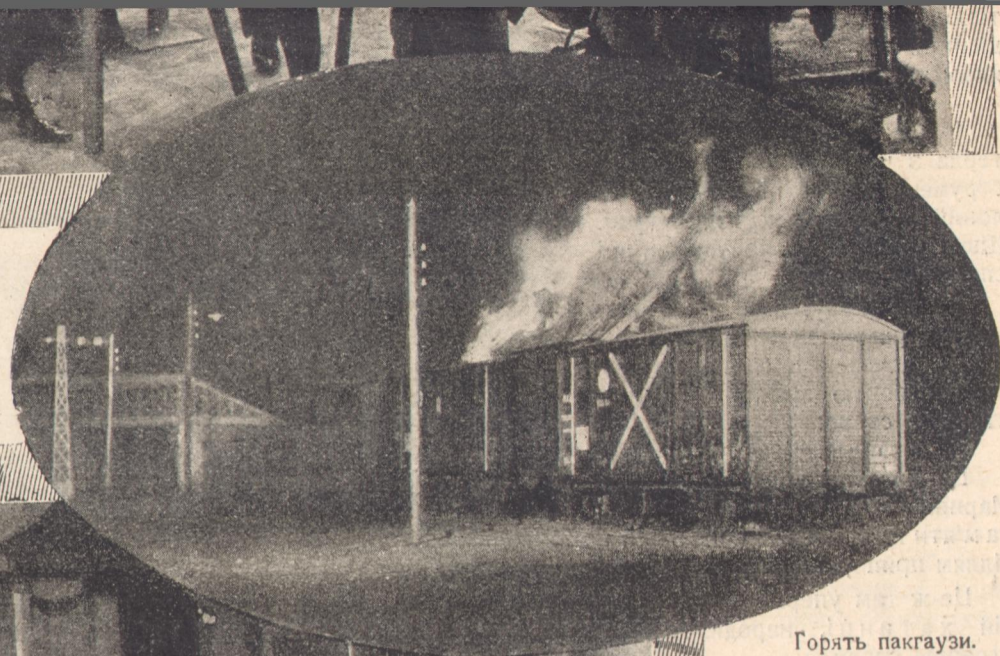
Ресторан у Львові. Наконечний зі співом „Ще не вмерла Україна“ вертається з окремого кабінету.

Чорні сили банди-
тизму розгортають за
їх керуванням свою
щільну працю.

Плавають села в
крові й насильствах,
підводить голову кур-
кульня. Але „держав-
ний“ переворот на
Україні завдяки ро-
боті ЧК закінчується.

Ресторан у Львові. Нако-
нечний зі співом „Ще не
вмерла Україна“ верта-
ється з окремого кабін-
ету.

Горять пакгаузи.

Раут у Петлюри.

вікном тюрмної ка-
мери звідки виглядає
обличчя Чипілки. Друга
серія майже вся на
селі України й охоп-
лює працю петлюрів-
ських банд Тютюнни-
ка, Карого й т. и.

Вона розгортає з
жахливою правдопо-
дібністю полотно гра-
біжки селянського
хлібу „захистниками“
народного добра, ота-
манами „славетного“
українського війська.

І знов героїчна,
вперта праця чеки-
стів, що ліквідують
останню авантюру
петлюрівську.

М. Р.

I.

Золотий, сліпучий павук, — осіннє сонце — з обіднього пругу снував свої срібні тенета — літо баб'яче-поруділою стернею, медом упитим, прозорим повітрям, кайструбатими вербами-скрізь...

І вони, ті тенета шовкові, чиплялися за хустину, лоскотали спітніле обличчя, липли між пальців...

І вони, ті тенета, заплутували, тьмарили думки й усе тягли кудись цим шляхом припорошеним, де обіруч замислились верби покалічені, ніяк скам'янілі постави...

Лише коли ковалів Максим порівнявся з Одаркою своїм риплячим возом, лише коли гукнув на Одарку — «з неділею святою, тітко», звела очі від припорошених, зів'ялих трав та чужим якимось голосом прохипіла:

— Доровенькі...

І тоді цупкою долонею витерла з чола піт, що невинним струменем по лиці стікав і солоний забігав у куточки вуст. Швидче пішла, не відчуваючи ані спеки, ні втоми.

І тоді знову, десь з рівчака, чи з Страговського гаю, що синіє за кривавими смугами гречки, потворою зросло те єдине страшне слово:

... Пранці...

Це-ж у полунівської бабки Марини за Марією-дівою рути та м'яти пучечки й усяким іншим зіллям припорошеним тхне...

Ось і шастівська церква зеленою банею виглядає з-за смугастої гори, а там, крізь баб'яче літо, виблискує довгастою наміткою річка...

II.

— За гроби-б дітям подбала, а вона мотається! Заволокала! Це в сінях сусідова молодиця стріла.

— Пранцювата! Ти й сюди доберешся! — скипіло в Одарчиних грудях і рвалася невинна лайка з її запеклих, сухих вуст. Та сусідка того вже не чула.

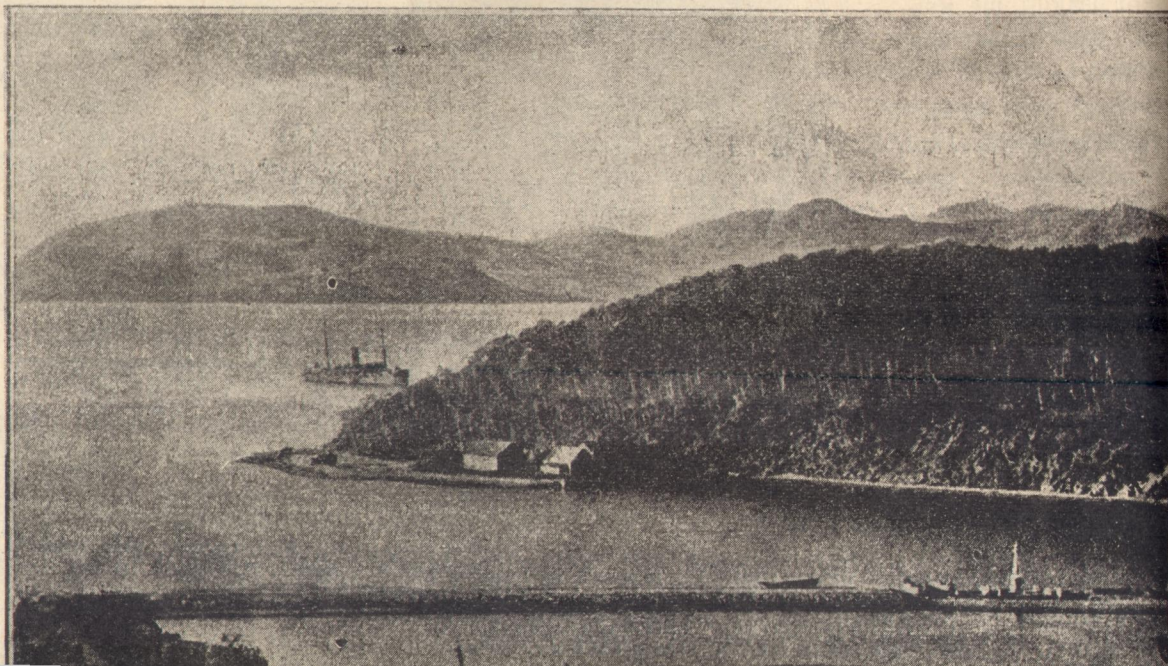
Хата, за дверима важкими й скрипучими, поглинула відразу Одарку, обійняла гнилим потом, брудом та злиднями, що кожної шпори виглядали, скрізь по куточках нищпорили, там щоденні, знайомі й болючі...

Гуділи в хаті зграями важкі мухи, липли всюди, напосідали. А з того гудіння десь з полу, за безладно навішеним дрантям тихо й похріпало плакали Галя й Сашко.

— Мамко!..

— Що вам малесенькі, що вам дрібненькі!.. — голосила знесилено жінка, бігала від печі до столу й від столу до міснички, не знаючи, де себе подіти та яку собі раду дати...

— Мамко. Ой водиці, мамко!..

на Одарку—«з неділю, тітко», звела очі від припорошених, зів'ялих трав та чужим якимось голосом прохипіла:

— Доровенькі...

І тоді цупкою долонею витерла з чола піт, що невинним струменем по лицю стікав і солоний забігав у куточки вуст. Швидче пішла, не почувавши ані спеки, ні втоми.

І тоді знову, десь з рівчака, чи з Страговського гаю, що синіє за кривавими смугами гречки, потворою зросло те єдине страшне слово:

... Пранці...

Це-ж у полунівської бабки Марини за Марією-дівою рути та м'яти пучечки й усяким иншим зіллям припорошеним тхне...

Це-ж там уперше, в цій темній хатинці, народилося те страшне слово...

З Полунівки поспішає Одарка додому у Шастівку. Там десь діти переплакалися голодні, там десь корова з учора недоена, свині не годовані.

Камчатка. Країна білої півночі.

І Одарка швидче мотає босими ногами. Одарці чорна хустка за важку здається, а в грудях Одарчиних неначе камінь хто поклав. Вона знає це воно, це хвороба, це страшне оте єдине слово... Бре-ше-ж баба не вилічить, їй тільки борошна одтягну, а там хоч і помирай!

— Дітки-ж мої дрібнесенькі, голуб'яточка, — ламає руки Одарка, — чи-ж винна матка ваша нещасная? Діточки-ж мої, ягідки! де-ж я голову свою подіну?..

Одарка знає—це сусідський Панас завіз ту хворобу з городу про це-ж усе село гомоніло. Не даремно вона й злякалася так, коли побачила, що Панасова молодиця на річці стала біля неї сорочки прати,— стерво!

Відтоді не даремно тривога не кидає Одарку й крок за кроком переслідує її скрізь... Увесь світ здається тепер їй темним рудим, безвихідним.

... Чоловік у «комнезах» був—коноводи повісили в лісі. Лишилися злидні у чорній хаті, а святі на покуті тужно всміхалися зі злиднів тих...

А тепер...

І буйні сльози, примішавшись до поту, бігли на шию за комір. І від цих солоних сліз зробилося легше—неначе камінь у грудях одліг... А навколо розбігалися пожаті, покошені поля, а сонце палило, а креслаті верби думи свої одвічні думали...

Зверху—Петропавлівськ, вдалині—вулканічна сопка, внизу—жінки Камчатки

... За кілька день, за кілька страшних, божевільних ночей сумніву не лишалось більше... Галі й Сашкові гіршало. Сверх того тіло й, дряпаючи його, діти роздирали рани, що гноїлися, а мухи важкими зграями гуділи й напосідали.

Сумніву не лишилося більше! Це-ж вона з ними з одної миски снідала, це-ж вона — Одарка тую страшну хворобу, тее слово, що від баби з Полунівки, дітям своїм принесла. А може то Панасова молодиця? У, проклята!..

... Мухам вони зогніють, смішавищем усьому світу будуть!..

А коли не лишилося більше сумніву, то й рішинець був готовий...

III.

Ще темно, ще зовсім темно. Побиті вікна дражняться затишним дрантям, каганець хвилюю заляканим, заспані тіні й вони витяються ніяк з похмілля.

Ще зовсім темно, але знаєш, що скоро блідий неба край за Панасовою клунею ростиме, розтане й скрізь молоком неясним розтечеться...

Спала, чи ні Одарка того вона не скаже, вона не знає того. Ідиною ходою (отак світанням туман пливе) підійшла до столу, зігнала з покуті набожника й старанно богів затулила.

— Тобі не треба дивитися... тебе не треба тут!..

І ще далі щось неясне шепотіли гарячі вуста...

Сашко з полу тихо стогнав — сьомилітній помічник у господарстві. Білява Галія змовкла. А під хатою хтось причаївся незначний і суворий. Він чекав на щось, він ходив під копірною...

А в хаті Одарка повільно й розмірковано, ніяк по господарству клопоталася. Вона звичний рухом під місником намацала сокиру. Вона цілувала дрібнесеньких у гарячі вуста, пила з них муку зі спрагою, з жагою...

Що було далі — мить, чи століття того Одарка не скаже, що побилось тут, хто хилив навколо того не знає Одарка...

Десь п'яні й веселі голоси несподівано затягли:

Дизинтьор, дизинтьор, куди шкандибайш?

У продком за пайком, хиба-ж ти не знайш!..

Затягли, щось гукнули і змовкли...

З гори Одарка тікала від тих голосів, грудням стрибала від людей, від світання.

— Швидче-б туди... Швидче-б річка!..

IV.

На Паньковім Лозі, у скришавленій одежі, Одарку спинили рибалки...

І тепер сидить вона нерухома й кам'яна під мисником у чорній хаті. За нею слідкують, але й слідкувати нема чого — вона заціпеніла, вона нічого не чує, вона навіть мух не одгонить, що важкі й чорні обсіли все її сіре обличчя...

Хіба знає вона, що то на полу рядовиною вкрито? Хіба знає вона кого й хто тут в її господі чекає?

Ні, вона того не знає — вона уся не тут, вона в інших світах заблукала...

Для чого їй і куди шукати дорогу...

Одарка не пручалася, коли панок у золотих окулярах, з голеним обличчям, мацав її тіло холодними пальцями. Вона лише мовчала й покірно, як тварина приймала все, що з нею робили...

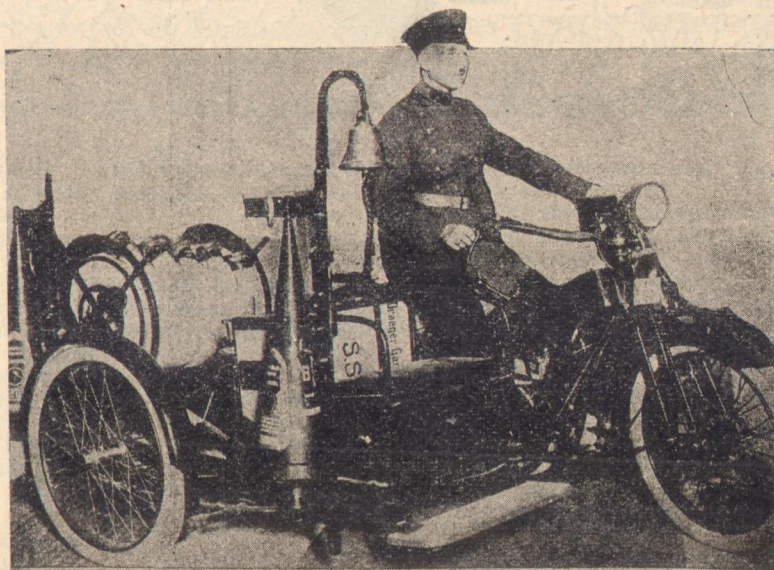
— Ця жінка цілком здорова.

Мабуть і це не обходило цю кам'яну і мертву...

А!.. Там нишпорять щось на полу? А!.. Там роблять щось під її дрантям? Там липнуть, мов мухи важкі у липучому й чорному!.. А!..

... Стальові лабеті тримали її біля місника.

— Натуральна віспа. Бачите (це він до неї говорить?!). Бачите.

Токіо (Японія). Мотоцикл — пожежний обоз. Останні досягнення техніки.

рається...
Спала, чи ні Одарка того вона
не скаже, вона не знає того.
Тихою ходою (отак світанням
туман пливе) підійшла до столу,
стагла з покуті набожника й
старинно богів затулила.

— Тобі не треба дивитися... тебе не треба тут!..

І ще далі щось неясне шепотіли гарячі вуста...

Сашко з полу тихо стогнав — сьомилітній помічник у го-
сподарстві. Білява Галя змовкла. А під хатою хтось причаївся
нещасливий і суворий. Він чекав на щось, він ходив під ко-
ворою...

А в хаті Одарка повільно й розмірковано, ніяк по госпо-
дарству клопоталася. Вона звичний рухом під місником нама-
нала сокиру. Вона цілувала дрібнесеньких у гарячі вуста, пила
з них муку зі спрагою, з жагою...

Що було далі—миль, чи століття того Одарка не скаже,
що робилося тут, хто ходив навколо того не знає Одарка...

Лише коли руки залипили у темряві чимось страшним і
горим, вона не шопотіла більше, вона зірвалася з полу.
Чула як долі грюкнуло щось. Вона знає—сокира.

Двері довго не могла відімкнути—здавалося хтось мовчаз-
ний тримав їх з-надвору...

Коли вибігла Одарка на вулицю, з-під повітки півень
гукнув і здригнулося її серце... На світання десь за клунею
плагословлялося і було тихо скрізь.

Токіо (Японія). Мотоцикл—пожежний обоз. Останні досяг-
нення техніки.

Ні, вона того не знає—вона
уся не тут, вона в інших світах
заблукала...

Для чого їй і куди шукати
дорогу...

Одарка не пручалася, коли
панок у золотих окулярах, з голеним обличчям, мацав її тіло
холодними пальцями. Вона лише мовчала й покійно, як тварина
приймала все, що з нею робили...

— Ця жінка цілком здорова.

Мабуть і це не обходило цю кам'яну і мертву...

А!.. Там нишпорять щось на полу? А!.. Там роблять щось
під її дрантям? Там липнуть, мов мухи важкі у липучому й
чорному!.. А!..

... Стальові лабеті тримали її біля місника.

— Натуральна віс-
па. Бачите (це він до
неї говорить?!). Бачите,
коли-б ви хоча-б фер-
шала покликали, ваші
діти скоро-б видужали!

— Проклятий! Бре-
шеш, проклятий! Хто
кликав тебе у цю хату?
—заверещала дико й
хижо.

Так люди не кри-
чать. Так може десь
лісом причутися, стра-
шної, небувалої ночі...
Далі рванулася напе-
ред і з страшним про-
кляттям плюнула в об-
личчя панкові з золотими оку-
лярами...

V.

Ранком сонячним ясним Одар-
ку звязану на возі везли до
„зеведіння“ у город. Вона смія-
лася покаліченим вербам і спі-
вала весільних пісень...

А золотий, сліпучий павук
все снував свої срібні тенета
поруділою стернею та медом
впоєним, прозорим повітрям...

Дм. Тась.

Київ, 1925 року.

„Потяг“ країни білої півночі. Зупинка. Собак годують сушеною рибою. В овалі—камчатський
запряжний собака.

За людським потоком...

Коли недільна туга оповила ваше серце, до вечора ще далеко, а сонце з небесної блакити гріє мов весняне, ви тоді з похилою головою плентаєтесь на базар, безвільно віддаєте своє тіло людському потокові, що виносить вас аж до самої річки й тут кидає...

Ви бездумно втупили очі в землю, стоїте замріяний, аж поки чиясь сердита рука не дасть вам тумака.

Тоді ви помічаєте перед собою рядно, на яке ледве не стала ваша нахабна нога, поруч ще багато ряден, а на тих ряднах... Ви глибокодумно

лямпи без машинок, чайники без носків, відра без дін, куски лопат, залізні сундуки без заліза,—все це купами звалено на всій площі.

Тут-же поруч, вздовж дороги, довгі шерехи з дрантям. Важкі мішки, мов волоки, дюраві спідниці без коліру, кохти, плахти, штани з одною ноговицею, сорочки без рукавів й рукава без сорочок... Все дрантя має такий вигляд наче-б ним довго шурували брук, або стійло... Над усім—курава й сморід нестерпучий...

Купивши гарячу, ароматну котлету за п'ятачок, що тут-же сичить на вас ззаду, ніздрі лоскоче, або-ж шашлика, що шкварить армянин сам як вишкварка, ви замислено хитаєте головою...

Космічна нудьга охоплює всю вашу істоту, ви глибоко зідхаєте й прямуєте до „Баварії“.

Штани.

— Вам які,—„галіфе“ чи в складочку?—не встигла ваша нога стати за базарну зону, як перед вами з хаотичної юрби виринув верткий продавець.

Дарма почнете запевняти, що ви йдете купляти жінці черевки 40-й номер...

— Глядіть, яка краса,—переступив він вам дорогу, розп'яв штани, що аж вилискують, не знати чи од „новизни“ чи від довгої служби бувшому власникові...

— Ви тільки гляньте, картинка!—витанцює він перед вами, наближає штани під самі очі, то відводить назад, щоб дати вам, таким чином, можливість милуватися з „перспективи“...

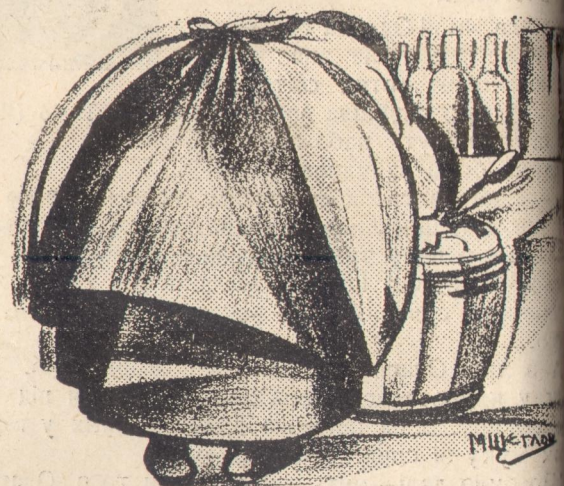
Обличчя його сяє непідробним захопленням, що-йно переводить він повні екстазу очі з вашого здивованого обличчя на свої руки, застигає так в екстазі непідробному...

Ви починаєте дратися, бо-б в розгорі теп-

Вони вам не подобаються?... Дійсно, вони, трохи за старенькі... Коли так, то вам покажіть штани як раз для вас, але то вже буде трохи рожче, бо товар значно краще, дивіться,—показують вам, звісно, гіршу пару, але не повірив не смієте, бо коли висловіте свій сумнів, можете злякатись за свій розум, побачивши обличчя продавця непідробну гримасу здивованого, боязкості, що наче так і говоріть: бідний не втік він часом з Сабурової дачі?

Нарешті ви спітнілий, заспаний вириваєтесь Позад себе чуєте: „ич нахаба, думає на дурини! В кешені вітер свище, а лізе теж в покупці!“

Червоний, розпарений, добираєтесь до Ц...

...Молодиця нахилилась одважувати масло...

гато ряден, а на тих рядках... Ви глибокодумно

як вишварка, ви замислено хитаєте головою...

Космічна нудьга охоплює всю вашу істоту, ви глибоко зідхаєте й прямуєте до „Баварії“.

Червоний, розпарений, добираєтесь до Цо

розглядаєте всі ці речі, старанно розложені чиєюсь клопотливою рукою...

Перше над чим ви замислюєтесь — це клізма... В уяві вашій повстає... Ах, нічого не повстає в вашій уяві!.. Якийсь чудотворний образ, поруч, переносить вас в іншу сферу... Стара халява, біля нього, знов одволіка вашу увагу...

— Ви тільки гляньте, картинка! Починаєте зовсім хвилюватись, коли ваші очі падають на людський череп...

Старе, дірчаве відро, статуетка Венери, клубочок вовни, дзвіночок, бритва, зламаний годинник, рубанок, доміно, альбум, терпуг, обценки, один черевик, лямпадка і т. ін. нікому непотрібні речі все становлять вас перед новими картинами й ви починаєте замислюватись над безмежністю форм людського життя...

За думками ви не помітили як набігла нова хвиля людська, підхопила вас мов трісочку й кинула аж у другий кінець базару...

Тут панорама міняється...

Думаючи, що перед вами наслідки Мамаєвого бойовища, ви з цікавістю історика розглядаєте площу. Всюди гори старої бляхи проїденої іржею, що їдко дряпає вам горло... Якись здірчавілі бляшані труби, вкриті іржею печі, бляшані старі

Штани.

— Вам які, — „галіфе“ чи в складочку? — не встигла ваша нога стати за базарну зону, як перед вами з хаотичної юрби виринув верткий продавець.

Дарма почнете запевняти, що ви йдете купляти жінці черевики 40-й номер...

— Глядіть, яка краса, — переступив він вам дорогу, розп'яв штани, що аж вилискують, не знати чи од „новизни“ чи від довгої служби бувшому власникові...

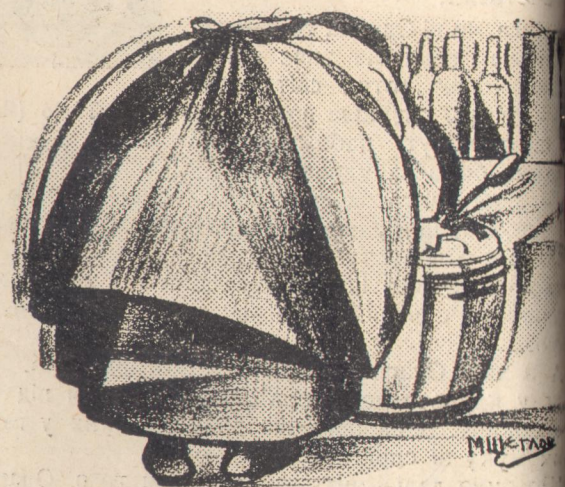
— Ви тільки гляньте, картинка! — витанцює він перед вами, наближає штани під самі очі, то відводить назад, щоби дати вам, таким чином, можливість милуватися з „перспективи“...

Обличчя його сяє непідробним захопленням, що-йно переводить він повні екстазу очі з вашого здивованого обличчя на свої руки, застигає так в екстазі непідробному...

Ви починаєте терти лоба, бо в голові товчється думка: чи й справді вам потрібно купити жінці черевики 40-й номер, а не „галіфе“?...

Але вас штовхають у спину, морок розвіюється й ви робити спробу рушити з місця та не можете, бо вам приміряють штани.

Мовчати-ж, остовпіло глядючи на всю процедуру, вам незручно й ви намагаєтесь пояснити продавцеві, що палко полемізує з вами, — штани вам не потрібні, та якби й були потрібні, то ви вже не зсунулись з глузду, щоби купляти таке дрантя...

...Молодиця нахилилась одважувати масло...

копу. Тут вже переводити дух й твердою рукою мов лицар, що подолав у борні 12 демонів, б'ється за клямку...

Міркування над вивіскою.

З важкою головою й легким серцем виходячи з „Баварії“, життєрадісно озираєтесь. Лише пер помічаєте, що для ока нема простору, базар вкрито будівлями. Згадуєте колишнє море голів, широкі, стихійне море, що тепер каналітече — по брукові.

Жива діаграма.

Ларьок, Церабкооп, Металлотрест, Моссель-
трест, читаєте ви...

Вам дуже захотілося купити щось...

Зупиняєтесь біля першої крамниці над дво-
ма якими великими, червоними літерами напис:

„ЕЛЕКТРОМЕТАЛЛОТОРГ“

Вашим наміром підтримати державний торг
купити пачку голок...

Після перед самими дверима помічаєте малень-
ку табличку з чорними літерами:

ТЕХНИЧЕСКАЯ ТОРГОВЛЯ Л. ХАВКИНА.

Виспокоїлись стоїте декільки хвилин, тоді по-
вертаєтесь назад.

Лежать безсилі, нікому не потрібні...

„Жива діаграма“.

Проходили тисячі людей і нічого не помі-
тали, ви одним спостережливим поглядом розга-
дали проблему, — думаєте ви, стоючи біля трьох
пачок в мукою...

Ваш першої перекупки пнуться п'ять великих
пачок тут і пекльована, житня, ячна...

Ваша перекупка схожа на копицю, гордо дер-

— Півфунта масла, — попрохали ви, — тільки кра-
щого...

— Півфунта? Беріть фунт, масла такого не скоро
дістанете, — запевняла вона...

Очі її так приязно дивились на вас, що ви зго-
дилися: фунт то й фунт.

Вона подарувала вас чарівною усмішкою й одважила
фунт масла.

Але, згадавши раду своєї бабусі, ви попрохали дати
вам покоштувати...

Молодиця глянула на вас приязним оком й простя-
гла на кінчику ножа шматочок...

Не дивлячись на вашу стоїчну спробу проковтнути
цей шматочок, обличчя ваше, мимоволі, скривилося на 8,
масло в горло не пішло й тому ви виплюнули його, в
горлі задряпало мов іржавий настій проковтнули, му-
тило в середині, на лоба очі вилазили й ви з огидою
відхаркувалися...

— Воно лойке, на жаль не можу взяти, — ніяковію-
чи, ледве вимовили...

— Що?! Лойке?! Сам ти лойкий, йолопе розхри-
станий! — визирілась молодиця...

У ваших очах каламуть застигла, ви тікали, що
було ніг, а з вами — мрії, надії, романтика, — слова-ж
оксамитових уст мов батоном підстьобували вас:

— Ич соплявий, масло лойке!..

Мільйонер-злидар. Трошки філософії.

— Потрапивши сюди ви простоєте з годину, похи-
ло гляючи на кучу асигнацій обережно розкладених на
рогожі, слідкуючи за гостроногим покупцем, що мов
миша рийється тут, за елегантною дамою, що тріпот-
ними, роздратованими пальцями жбурляє „сотні тисяч“
миколаївок й одержує 3 карбованці, за зашкару-
лими пальцями мільйонера-діда, уважно схиленою
бородою його, кожухом в дірках, замотаними в
дрантя ногами...

Гроші, гроші, гроші!..

Забруднені життям й смертю, коханням, не-
навистю, просякнуті жагою, запламовані кров'ю,
облиті слізьми...

Надії й радість будили, розпач й ненависть
на землі творили...

Тепер на смітник попали, прокляті, загаджені...

Так думаєте ви, стоючи над купою сміття...

Асигнаціям тут ліку нема!

Ось велечезна пачка „катеринок“...

Петра 1-го — п'ятисотки...

Миколаївські різної вартости...

Лежать безсилі, нікому не потрібні, хіба, що
школярю-колекціонеру, та діду-продавцю, що радий
семигривеника вторгувати за день...

Сміються з піда на базарі, — сам мільйонщик, —
кажуть, — а на чашку чаю, часом, шкодує...

Так-то воно...

— ... Что птичка-певунья — весну почувала?

начепила — хрестики, образки золоті, срібні, хо-
дить з розтопирченими пальцями в золотих, дія-
мантових перснях...

Біля неї зупиняються — кожух, плахта, персня
торгують, хрестика...

Поруч стоїть продавець з маленькою скринь-
кою, ретельно вигукує:

— Есть, кому надо камешки для зажигалок,
есть! — Голос дитячий монотонно витягує:

— Пачка голок — п'ять копійок, пачка голок —
п'ять... — Протяжно виводить хлопчисько:

— Па-пі-ро-си!..

Дзвенить м'який тембр циганки:

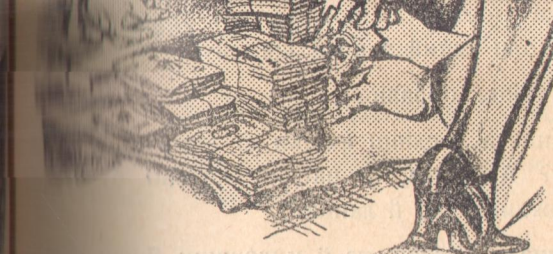
— Мій хороший, мій пригожий!..

Ось суне дядьківський кожух. До нього ки-
даються зо всіх боків: той штани суне, той спід-
ницю, панчохи, порошок для зубів.

Але дядько бувалий — ні, мовляв, — цього добра
і в нас досить...

„Жіночий рай“.

Моя дзвон в пустелі...

Лежать безсилі, нікому не потрібні...

„Жива діаграма“.

Проходили тисячі людей і нічого не помітили, а ви одним спостережливим поглядом розгадали проблему, — думаєте ви, стоячи біля трьох перекупок з мукою...

Біля першої перекупки пнуться п'ять великих мішечків — тут і пекльована, жітня, ячна...

Біля другої перекупки, схожа на копицю, гордо держить голову, мов кавуна, обличчя її вилискує мішечками весняної, травневої ночі...

Біля третьої перекупки — три мішки й на плечах — третью — один мішечок й обличчя — вісімкою...

Кавун, диня, вісімка...

П'ять, три, один...

Кали йде покупець з торбинкою, перекупка з мішечком улесливо запрошує, середня — лише

водить — солодко, та приязно, третя й го-

ловить не верне, всміхаючись, перед себе

покупає...

Покупець зупиняється біля п'яти міш-

ків і розжива торбинку. Пухка, як мука,

вона насипає...

Середня перекупка підбирає губи, ней-

мовно дивиться перед себе...

„Вісімка“ похмуро косить очима.

Жіття! — глибокодумно хитаєте ви го-

лову, пригадуєте Дарвіна й вашу бабусю,

яка наважувала вам купити сьогодні пів-

фунта масла.

Пригода в критому ринкові...

Було так.

Ви пішли в критий ринок купляти для бабусі півфунта масла.

Довго, блукаючи залюдненими рядами, ви не можете знайти потрібного. Ви не можете дійти до кооперативних, ларько-

вих крамниць. Маслице хорешее, сюда пожалуйста, слышите позад вас оксамитовий голос, до якого наблизитесь.

Побачивши ви побачили червоно-щоголового, що приязно вам всміхалася, вихиливши вертіла... Хвилинку вагання — і

рогач, спідкуючи за тостроносим покупцем, що миша рияється тут, за елегантною дамою, що тріпотілими, роздратованими пальцями жбурляє „сотні тисяч“ миколаївок й одержує 3 карбованці, за зашкарулими пальцями мільйонера-діда, уважно схиленою бородою його, кожухом в дірках, замотаними в драгтя ногами...

Гроші, гроші, гроші!

Забруднені життям й смертю, коханням, ненавистю, просякнуті жагою, заплімовані кров'ю, облиті слізьми...

Надії й радість будили, розпач й ненависть на землі творили...

Тепер на смітник попали, прокляті, загаджені...

Так думаєте ви, стоячи над купою сміття...

Асигнаціям тут ліку нема!

Ось велечезна пачка „катеринок“...

Петра 1-го — п'ятисотки...

Миколаївські різної вартості...

Лежать безсилі, нікому не потрібні, хіба, що школярю-колекціонеру, та діду-продавцю, що радий семигривеника вторгувати за день...

Сміються з піда на базарі, — сам мільйонщик, — кажуть, — а на чашку чаю, часом, шкодує...

Так-то воно...

В гущавинах.

Людська хвиля знов підхопила вас, порушила спокій вашого споглядання...

Що-йно суне перед вами люд базарний...

Ось валютчик з міцно стисненим, мов гаманець, ротом брячить золотом...

Стара з карлючкуватим носом, чорними, мов вугілля, очима вірменка на грудях мов іконостаса

— ... Крик моды — чулки заграничные!

— Что птичка-певунья — весну почувала? — начепила — хрестики, образки золоті, срібні, ходять з розтопирченими пальцями в золотих, діамантових перснях...

Біля неї зупиняються — кожух, плахта, персня торгують, хрестика...

Поруч стоїть продавець з маленькою скринькою, ретельно вигукую:

— Есть, кому надо камешки для зажигалок, есть! — Голос дитячий монотонно витягує:

— Пачка голок — п'ять копійок, пачка голок — п'ять... — Протяжно виводить хлопчисько:

— Па-пі-ро-си!

Дзвенить м'який тембр циганки:

— Мій хороший, мій пригожий...

Ось суне дядьківський кожух. До нього кидаються зо всіх боків: той штани суне, той спідницю, панчохи, порошок для зубів.

Але дядько бувалий — ні, мовляв, — цього добра і в нас досить...

„Жіночий рай“.

Мов оаз в пустелі...

Тріпотілими ніздрями вбираєте повітря, струмків густо насичений пахощами косметики розпирає груди...

Навколо вас, з кошиками перед себе, мов чарівні пастушки на буколичних малюнках, вигукують мелодійними голосами:

— Духи „Коти“, „Льориган“...

— Французькі духи, мило, пудра...

— Крик моды — чулки заграничные...

В посинілих од морозу руках панчохи мов павутинячко, око милують блідо-рожевими кольорами... Затаївши подих, ви зачаровано споглядаєте... Це вам не „критий ринок“...

Весна йде!

А сонце, мов весняне, землю гріє, припікає потилицю, спину, тане снігова кора, на сонці парує... Край базару, за річкою, весь паркан завішано клітками — примітивними, з прутиків, вирізблених під „хороми“, лаком вкритих...

В вухах дзвенить од сотні пташиних голосів...

Припекло сонце, кенар стрепенувся, залаявся, затьохкав дзвінко...

Степенувся дідок-продавець, ніжно над кліткою схилився:

— Что птичка-певунья, весну почувала?..

А „птичка-певуня“ в дзвінкому екстазі заливалася, співала пісню радісну про поля зелені, сонце, московський шинок...

Весняна радість розливалася в вашому серці...

К. Г.

Гумореска
КОСТІ КОТІ

Малюнки
художника ЯНО

1. Чого автор не любить.

Анатомії автор не любить. Ще не любить автор: самостійних жінок без певних занять; творів письменника Пільняка; паперу на підлозі; ще раз письменника Пільняка й тих, що пишуть під його. Не любить — і край. А чому не любить — не є важливим.

Не подумайте, однак, що автор є якоюсь суворою людиною, не здатною до високих почувань. Навпаки. От є такі речі, що автор в їх просто закоханий. Наприклад — життя. А чому — це теж не є важливим. Про це — як дочитаєте аж до кінця.

2. Про точність та інші нудні речі.

Коли в хорого Голюка лікар випадково намацав на місці, де колись було зроблено апендицитову операцію, якийсь підозрілий опух, було вирішено розрізати Голюкові живіт та подивитись і хоча Голюк аж кричав, що в його в тому місці ніщо не болить і не свербить навіть, операцію було зроблено.

3. Доба великої боротьби.

Лікар Штерман із Києва прочитав про випадок з Голем, образився й приїхав до Наркомздорів'я.

— Ганьбити людину вмієте, а от чи не буде ваша пінцет повернути?

— Чому повернути?

— А тому, що мій він, пінцет. У вас же в газеті й сано, отож, будь-ласка поверніть. Можете собі третю частину вартості затримати, коли такий звичай ще існує.

В Наркомздорів'я також образились.

— Ви що-ж це пінцета з сліпої кишки до кинутих в бусі калош рівняєте? А потім, у нас не сказано було пінцет. Струмент. Можливо, що й ланцет.

Можливо, що ланцет... Через те й художник Янош любав у заголові ланцета. Але чого не знає художник, це добре освідомлений лікар.

Штерман сказав:

— Пінцет був. Це я добре пам'ятаю. Він у мене законний. А закордонні струменти дорожчі за резинотрестні калоші. За ними в черзі не постоїш, все одне не відстанеш.

— Ну, то подайте заяву. І з гербовими марками.

ною, не здатною до

... І представник
пролетарського студентства...

знаходиться. Серце з лівого боку, а печінки з правого. І жадних тобі відхилів. Нудно-ж це.

А Голюк пр гадав, що років зо три чи тотири тому робив йому операцію в цій самій частині животу лікар Штерман із Києва.

Витягли струмент, зацирували чи залатали Голюка та роздрукували про випадок по газетах.

Анатомія — наука точна. Не дозволяється по ній у правій нижчій частині животу жадних медичних струментів — і струменти усувається. А про дивний випадок обов'язково друкується в газетах, щоб ніхто не подумав, ніби наука анатомія дозволяє якісь відхили від норми, ніби дозволено людям народжуватися й жити з медичними струментами в животах.

Оце так само, коли-б у творі письменника Пільняка раптом жадної старовинної церкви не з'явилося-б, а самий твір не був-би підписаний „Никола на Посадях“... обов'язково про такий випадок у газетах роздрукували-б.

Де точно — там жадних відхилів. І тому нудна річ точність:

високих почувань. павпаки. От є такі речі, що автор в їх просто закоханий. Наприклад — життя. А чому — це теж не є важливим. Про це — як дочитаєте аж до кінця.

2. Про точність та інші нудні речі.

Коли в хорого Голюка лікар випадково намацав на місці, де колись було зроблено апендицитову операцію, якийсь підозрілий опух, було вирішено розрізати Голюкові живіт та подивитись і хоча Голюк аж кричав, що в його в тому місці ніщо не болять і не свербить навіть, операцію було зроблено. Зробивши, витягли невеличкий медичний струмент.

Ага! от тому й не любить автор анатомії, що надто вже це якась точна наука: все заздалегідь відомо, де, що

А тому, що ми він, пінцет. У вас же в газеті і сано, отож, будь-ласка поверніть. Можете собі третю частину вартості затримати, коли такий звичай ще існує.

В Наркомздорів'я також образились.

— Ви що-ж це пінцета з сліпої кишки до кинутих у бусі калош рівняєте? А потім, у нас не сказано було пінцет. Струмент. Можливо, що й ланцет.

Можливо, що ланцет... Через те й художник Янош лював у заголові ланцета. Але чого не знає художник, і добре освідомлений лікар.

Штерман сказав:

— Пінцет був. Це я добре пам'ятаю. Він у мене законний. А закордонні струменти дорожчі за резинотрестові калоші. За ними в черзі не постоїш, все одне не дістанеш.

— Ну, то подайте заяву. І з гербовими марками.

Так почался доба великої боротьби за пінцет.

Так народилася —

„Справа

про

витягнений зі сліпої кишки пінцет“.

І почала пухнути.

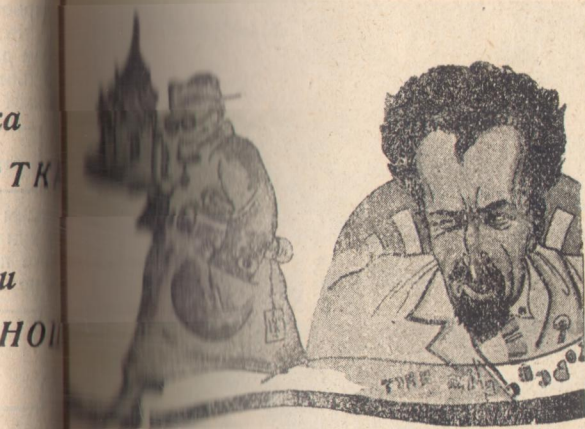
4. Нові персонажі.

Довідавшись про претензію лікаря Штермана, хорий Голюк також звернувся до Наркомздорів'я.

— Адже я на його, падлюку, не скаржився, що він з мене магазин санітарії й гігієни улаштував. Хай. Пролетарському елементові завжди від спеців страждати доводиться. Але

... Зробивши операцію, витягли...

А це — кого автор не любить.

коли він вимагає пінцета, то розберіться самі, хто тут більш прав має: він його підкинув, а я, як мати дитину, в собі виносив, та не дев'ять місяців, а чотири роки!

Прийняли від Голюка заяву й од гербових марок звільнили (через бідність).

А місцевий Окрздоров'я дізнавшись таке, що пінцетову справу, надіслав і од себе заяву:

Піскільки зазначений пінцет було знайдено лікарями докранній Окрздравові 1-ої радлікарні, Окрздрава оцим рішуче постановив, аби його було передано до розпорядження Окрздоров'я на потреб доручених йому лікарських установ.

Такуж заяву зробило й бюро пролетарського студентства. Воно визначало, що операцію було зроблено штатним лікарем

5. Колективний Соломон.

Довелося призначити комісію. Комісія засідала щось біля двох тижнів і ухвалила:

З огляду на те, що лікар Штерман указує, як на причину випадку з забуттям пінцету, на перебування в місті банди отамана Гуся, передати пінцета до музею революції й контр-революції відповідного окружного центру.

На випадок одмовлення музею від прийняття експонату, повернути такий по належності б. хорому Голюкові, зважаючи на те, що правам лікаря Штермана вже вийшла давність.

... От чи не буде ваша ласка повернути?

6. Несподіваний кінець.

Та коли Голюк звернувся до 1-ої радлікарні за одержанням пінцету, головний лікар похмуро сказав:

— Пінцет? Викинули.

Зараз-же по операції викинули.

Заіржавів він у вас, ні до біса не був здатний.

Кость Котко.

ДРУЖНІ ШАРЖІ.

ЛЕВОЙ!

Таку-ж заяву зробило й бюро пролетарського студентства.
Винищувало, що операцію було зроблено штатним лікарем

5. Колективний Соломон.

Довелося призначити комісію. Комісія засідала щось біля
тижнів і ухвалила:

жанням пінцету, головний лікар похмуро сказав:

— Пінцет? Викинули.

Зараз - же по операції викинули.

Заіржавів він у вас, ні до біса не був здатний.

Кость Котко.

ДРУЖНІ ШАРЖІ.

Не перші, але хоробрі завойовники із загонів руської літературної армії
В. Маяковський та Л. Сейфуліна їдуть відкривати невідомі для них країни.

„НОВА БАВАРІЯ“.

Коли йдеш полем і дивишся на широкі та зелені простори, межами порозрізувані, і бачиш, як тягнеться з ріллі на зустріч небесному окові ячмінь — думаєш собі:

— Ячмінь! Ячники будуть! Хліб буде! Куліш буде!..

І якось ніколи не спадає тобі на думку, що та сама зелено-світла рослинка, що ото з землі випинається, — ячмінь отой довгоусий, — та обів'є своїм вусом довгим усі величезні броварні, колишні Ігнатищева, Коритина, Рейнеке і т. и., і т. д., обів'є їх, притягне один до одного, стулить і ще й вивіску напише:

„Державний Пивоварений Трест. Українська Нова Баварія“...

Приліпить ту вивіску на вул. Котлова в Харкові, на великому будинку, посадить у кабінеті директора т. Баєва, а навкруги його велику трестовську контору, а по місту і по всій Україні, і по-за Україною порозкидає силу-силенну крамниць, де грає музика, де цілються люди, без різниці полу й національності, і де дудлять пиво, доки заплітається в тих „дудителів“ язик і послабляються на ногах „шарніри“...

Отака та штука ячмінь.

Росте він собі скромно, сіють його не з особливо великою пошаною, а він мільйонами пудів чистого зерна пливе у величезні склепи при броварнях, мокне у величезних казанах, товстим шаром розлягається по широким та просторим солодовнях, проростає, робиться солодом, вариться, сахариться, шумує, випускає з себе алкоголь, і жовтавим прозорим трунком розливається по бочках, по пляшках, щоб потім крутити під музику голови і трудящому й нетрудящому населенню, солідними „нулями“ державний бюджет підсилюючи...

Це-ж для його он на вул. Котлова, в Харкові, отаку-о багато поверхову машину збудовано, з величезним димарем, з машинами за останнім словом техніки, з власними трьома артезіанськими колодзями, з величезними токами — солодовнями, з грандіозними на 87,000 відер підвалами з майстернями, з лабораторіями, з спеціальною

Інваліди працюють на броварні. Сліпі витягають із пляшок корки...

Альбертович Фохт, що вже десятки років „пиво варить“, і пильним додивляється, щоб його не перемочити, щоб на токах — солодовні переростити, щоб у величезних казанах не переварити, щоб хмелем перехмелити, щоб не перешумував, щоб і не недошумував, щоб коли фільтру особливого, що тільки в Німеччині виробляється, шклянку тавого трунку, покуштувавши спокійно й певно сказати:

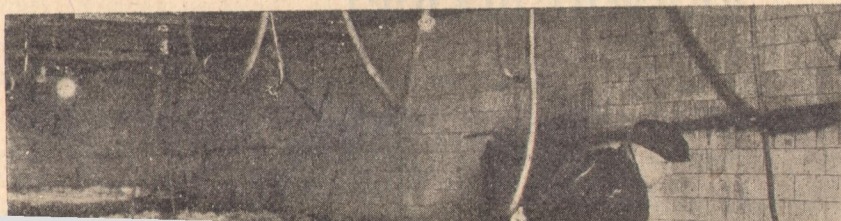
— Gut!

Дивні діла твої, хеміє!

Ячмінь, приміром... Зерно... і все...

А помокне 55—60 годин у воді, розляжеться товстим шаром на току — солодовні, вусики повинні підсмажитися на сушні, пополірується ретреться, вкинуть 170 пудів його в величезний, додадуть 500 відер води.

Зварять ту кашу, промиють, одо „засахарять“ додадуть 2 пуди хмелю рять із хмелем, побіжить він гурками до дерев'яних бочок, пош

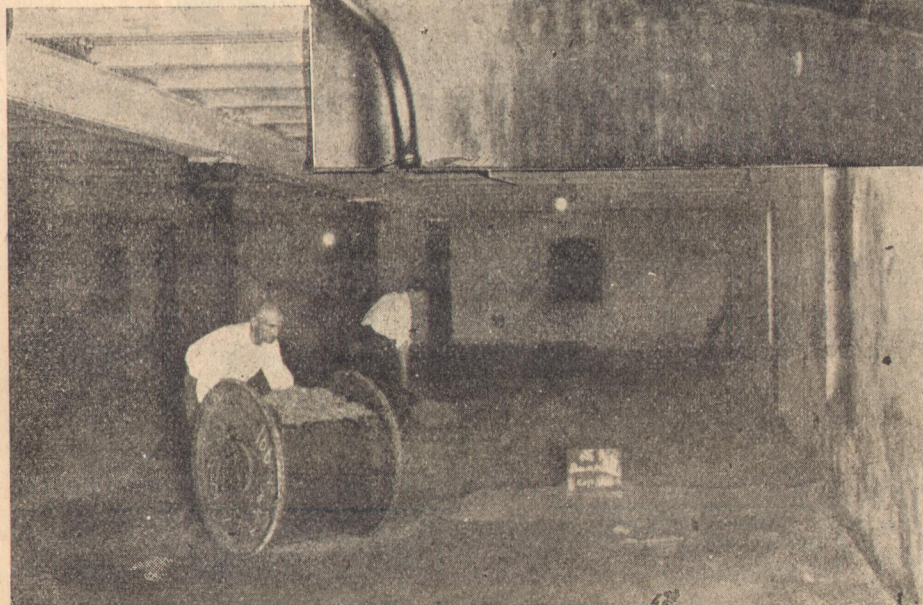
Отака та штука ячмінь.

Росте він собі скромно, сіють його не з особливо великою пошаною, а він мільйонами пудів чистого зерна пливе у величезні склепи при броварнях, мокне у величезних казанах, товстим шаром розлягається по широких та просторих солодовнях, проростає, робиться солодом, вариться, сахариться, шумує, випускає з себе алкоголь, і жовтавим прозорим трунком розливається по бочках, по пляшках, щоб потім крутити під музику голови і трудящому й нетрудящому населенню, солідними „нулями“ державний бюджет підсилюючи...

Це-ж для його он на вул. Котлова, в Харкові, отаку-о багато поверхову махину збудовано, з величезним димарем, з машинами за останнім словом техніки, з власними трьома артезіанськими колодязями, з величезними токами—солодовнями, з грандіозними на 87,000 відер підвалами з майстернями, з лабораторіями, з спеціальною школою броварського майстерства і з іншими всілякими службами...

Це броварня імені „1-го травня“.

І ходить по броварні тій броварник Артур

Тік (солодовня). Робітники возять солод.

Альбертович Фохт, що вже десятки років „пиво варить“, і пильний додивляється, щоб його не перемочити, щоб на токах — солодом переростити, щоб у величезних казанах не переварити, щоб хмелем перехмелити, щоб не перешумував, щоб і не недошумував, щоб коліями фільтру особливого, що тільки в Німеччині виробляється, шклянку тавого трунку, покуштувавши спокійно й певно сказати:

— Gut!

Дивні діла твої, хеміє!

Ячмінь, приміром... Зерно... і все...

А помокне 55—60 годин у воді, розляжеться товстим шаром на току—солодовні, вусики повинні підсмажитися на сушні, пополірується, ретреться, вкинуть 170 пудів його в величезний, додадуть 500 відер води.

Зварять ту кашу, промиють, одне „засахарять“ додадуть 2 пуди хмелю, зварять із хмелем, побіжить він гудурками до дерев'яних бочок, пошумує, потім на фільтр, потім у пляшку...

— І 1500 відер пива!

Підбігають авто, під'їздять бачки, набирають вози ящиків.

— Пий!

Пуд солоду—6¹/₂—7 відер пива!

Два пуди хмелю на 170 пудів со столове пиво!

Два з половиною пуди хмелю зенське пиво!

Дивні діла твої, хеміє!

* * *

І зо-дня в день... І з години в годину. Мокне, проростає, шумує, фільтрується, п'ється...

Пиво шумує... над бочкою—броварник А. А. Фохт.

Ходять робітники, гудуть машини, дзвонять пляшки...

Два мільйони відер на рік!

На 20% більше, як за довоєнного часу...

Ідуть нові машини, удосконалюється виробництво...

Радянська промисловість поліпшується!

* * *

Отак—подивися: ячмінь!

А отак подивися:

Щоб не було тобі аварії

Пий пиво „Нова Баварія“.

Збільшення міського бюджету й поліпшення комунального господарства!

Остап Вишняк

КИЇВСЬКЕ ТОВАРИСТВО
СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОГО КРЕДИТУ
„СЕЛЬБАНК“

КИЇВ, вул. Воровського (був. Хрещатик) 8-а.

==== ВИДАЄ ПОЗИКИ ====

Короткострочні—до одного року, та довгострочні до п'яти років—через оснiвні сільсько-господарські кредитові товариства, окремим селянам цих товариств, сільсько-господарським колективам, спеціальним сільсько-господарським товариствам, земельним громадам, Т. В. Д. та іншим кооперативним і громадським організаціям.

Кооперативні союзи та державні
==== установи кредитуються ====
БЕЗПОСЕРЕДНЬО В СЕЛЬБАНКОВІ.

Сельбанк приймає вкладки на строк, умовні, до вимоги та на біжучий рахунок на суму від одного

сільсько - господарським товариствам, земельним громадам, Т. В. Д. та іншим кооперативним і громадським організаціям.

Кооперативні союзи та державні
=== установи кредитуються ===

БЕЗПОСЕРЕДНЬО В СЕЛЬБАНКОВІ.

Сельбанк приймає вкладки на строк, умовні, до вимоги та на біжучий рахунок на суму від одного карбованця.

Сельбанк провадить переказові, інкасові, комісові та інші банкові операції.

Сельбанк має кореспондентів у всіх великих містах СРСР.

ВУФКУ

ВУФКУ

Всеукраїнське фото-кіно Управління

(Одеська фабрика)

**В НАЙБЛИЖЧИЙ ЧАС ВИПУСКАЄ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ БОЙОВИК**

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

■ | **(ДОБА, ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ ПОЕТА)** | ■

ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНИЙ БОЙОВИК

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

■ | (ДОБА, ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ ПОЕТА) | ■

Сценарій—Панченка

Режисер—Чардинін

Оператор—Завелев

Під художнім керівництвом профес. Кричевського

УЧБОВИЙ ЗАНОТОК